

Kaj bo februarja na filmskih platnih kina Mojce in Šiška?

Konca pa ne povemo...

Obljuba dela dolg. Obljubljali smo mi, ki »kreiramo«¹ ljubljansko, zatorej tudi šišensko filmsko-kinematografsko politiko, torej smo dolžniki. Dolgujemo nekaj novega repertoar-nega vetra, predvsem v kinu ŠIŠKA. Toda o tem nekaj besed kasneje. Zdaj so na vrsti mladi radovedneži, kajti predvsem njim so namenjena in predvsem njim se na stežaj odpirajo vrata OTROŠKEGA KINA MOJCA. To-krat napovedujemo nov film, namenjen otrokom, in sicer sovjetsko-indijski barvni igrani film s kaj nenavadnim naslovom: RIKI-TIKI-TAVI. Bo takoj jasno, kam pes taco moli. Fan-tiček Teddy (belega rodu, torej Anglež, če vemo, da se zgodba dogaja v Indiji!) ima rad živali in v družbi svojega indijskega prijatelja z angleškim imenom John se potepa sem in tja po džungli. Njegov oče je znanstvenik, ki živi z vso družino v Indiji. Nekoč pa je med potepom rešil iz narasle reke utaplajočega se malega mungosa — da ne veste, kaj je mungos? V ljubljanskem živalskem vrtu si ga oglejte: maj-hen kot veriverica, pogumen kot lev! Ob tej pri-ložnosti si je Teddy poškodoval hrbtenico in — ostal na invalidskem vozičku. Mungos, ki mu je dal ime Riki-Tiki-Tavi, je postal njegov ljublje-nec, no, pa tudi življenje mu je rešil, ko se je spopadel s strupeno kobro. In tako naprej teče zgodba po povesti slavnega pisatelja Kiplinga. Skoraj preveč vsebine smo izdali — nismo pa povedali konca. Tega si oglejte v MOJCI.

Na vrsti je kino ŠIŠKA. Že zadnjikrat smo obljubljali »programske osvežitve«, in sicer nekatere »repertoarne«² filme iz drugih ljubljanskih dvoran. Namen je bil dober: ameriški film »VABA«³ z Al Pacinom v glavni vlogi čaka na šišensko premiero (videli smo ga v UNIO-NU), vendar pa ga med zimskimi počitnicami še ne bomo zavrteli, kajti film res ni primeren za otroke. Na spored pa prihajata dva zani-miva filma: ameriški znanstveno-fantastični film PLANET PREKLETIH s slavnim prvim Jamesom Bandom, Seanom Conneryjem v glavni vlogi ter angleški film ZAKLAD V IZ-GUBLJENEM LETALU, dinamičen akcijski film, ki s svojo tematiko meji že na pravó ko-medijo.

Resnica Branka Bjelića

Živeti med prijatelji

»Sreča?«⁴ se je za hip zamislil Branko Bjelić. »Sreča ni v materializmu. Morda v tem, da se lahko mirno, odkrito pogovorim z ljudmi, da živim med prijatelji, da ni so-vraštva. Nemara tudi imeti družino, vnuke.«

Sreča je torej živeti polno, koristno in odgovorno življenje. In ta resnica se zanes-ljivo odraža tudi v obrazu, kretnjah in rav-nanju Branka Bjelića. Miren, širok v rame-nih, tehten v dejanjih — so značilnosti moža, ki mu je življenje steklo 5. maja 1922 v vasi Janjlija blizu Bosanskega Petrovca.

● Drugi otrok izmed sedmih v kmečki dru-žini. Pravzaprav so živele tri družine skupaj:

● »Oče je kmetoval, strica pa sta bila gozdna delavca.« Tudi mlademu Branku je bil kaj kmalu usojen gozd. Vihteti sekuro, podirati

visoka debla, spati v lesenih barakah na nase-kanem vejevju. Za meter drv 10 dinarjev. Naj-prej v temnih gozdovih Grmeča, kasneje v Sr-biji in Makedoniji:

● »Slabo se je takrat godilo nam, gozdnim težakom. Nekoč sva se s stricem zvečer, bilo je v kičevskih gozdovih, zarila v vejevje, zjutraj pa sva se znašla pokrita z 20-centimetrsko snežno odejo. Takrat sem spoznal, da živimo dobesedno brez strehe nad glavo.«

● Pa vendar so starejši pripovedovali, kako bo nekoč drugače. Toda tisto drugače se je začelo kaj klavčno in prav vse si je bilo treba priboriti. Prve dni vojne je mladi Branko mogel z visokega hriba opazovati ropotajoče kolone Nemcev, ki so hitele v Sarajevo:

● »Na postankih so lomili lesene dele orožja naše vojske in jih metali v ogenj. Uspelo mi je rešiti tri puške.«

● 27. julija 1941 jo je Branko pobral tja, kjer se je najbolje znašel. V gozd. V gozd in parti-zane. Zakaj?

● »Nisem vedel natanko. Vsi moji so tako storili, boj je obetal boljše kot doslej, nisem imel kaj zgubiti. Bila je to 1. podgrmeška četa.«

Kasneje 1. udarni bataljon in II. krajiška bri-gada. Borec, delegat voda, komisar bataljona. Gozdar Branko na koncu krvave poti kapetan I. razreda:

● »Zahodna Bosna, centralna Bosna, Črna gora, Srbija, Hrvaška in konec vojne na avstrijski meji pri Dravogradu.«

Tako je bil Branko med tistimi vojaki Evrope, za katere se je svetovno klanje končalo šele 15. maja 1945:

● »V kotlini med Dravo in nami se je pre-dalo 60.000 ustašev in druge svojati.«

● Najtežje je bilo v partizanih prenašati la-koto. Tudi po mesec dni niso videli kruha. Kra-jiška brigada se je pogosto gibala na terenih, kjer tisti, ki bi radi dali, niso imeli, tisti, ki so imeli, pa niso hoteli dati:

● »Vendar pa smo pred koncem VI. so-vražne ofenzive enkrat le imeli srečo. Iz Sara-jeva je hitela kolona vozil, polna hrane za so-vražnikovo vojsko. V nekaj minutah smo jo za-jeli in transport dobesedno pojedli...«

● Mir. Radost, veselje, sreča biti živ. Ure-sničenje ciljev. Branko Bjelić je ostal vojak. Takrat je temeljito spoznal Slovenijo. Tudi ljudi:

● »Veš, za časa tržaške situacije sem bil v Sežani. Imel sem občutek, kot da bi bil doma. Bili smo kot eno. Vojska in ljudstvo. Nepozab-no.«

● 1965. leta polkovnik Branko Bjelić sleče uniformo. Zdaj je bil čas poskusiti še druge plati življenja. Se veseliti boja med človekom in težko ribo, stikati po gozdnih poljanah za go-bami. Delovati kot občan v krajevni skupnosti. Torej dela in veselja vrh glave:

● »In, vidiš, v krajevni skupnosti krajan lahko masikaj uresniči. Tukaj smo si najbližji, najbolj se med seboj poznamo. Najbolj vemo za svoje težave. Vendar prav tukaj tudi čutimo odgovornost in neodgovornost najvišjih vod-stev, dobro ali slabo skrb za človeka. Ljudje namreč ne želijo ali zahtevajo preveč. Hočejo le tisto, kar je najnujnejše. To pa moramo za-gotoviti. V naši republiki in v drugih republi-kah.«

● Branka je kadarkoli moč najti v prostorih karajevne skupnosti dr. Petra Držaja. Ni in je delovna moč. Ni, ker deluje prostovoljno in je, ker deluje z veseljem in poslušom za težave drugih. Živeti med prijatelji je polno in koristno življenje.

Tekst in foto: Bogomir Šefić